

Sygn. akt III U 446/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2013r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Danuta Poniatowska
Protokolant:	sekr. sądowy Marta Majewska-Wronowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 listopada 2013r. w Suwałkach

sprawy **R. P.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o przywrócenie prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy

w związku z odwołaniem R. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 21 maja 2013 r. znak (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21.05.2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., powołując się na przepisy ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009r. Nr 153 poz.1227 ze zm.) odmówił R. P. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, z uwagi na brak stwierdzonej całkowitej niezdolności do pracy.

W odwołaniu R. P. domagał się zmiany decyzji i przyznania mu prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 01.05.2013r. do dnia osiągnięcia wieku emerytalnego. Powołał się na stan zdrowia, który jego zdaniem ulega stopniowemu pogorszeniu i czyni go całkowicie niezdolnym do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Zgłosił również wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu medycyny pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Podtrzymał podstawy skarżonej decyzji i dodatkowo wskazał, iż prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy zostało przyznane odwołującemu w oparciu o uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 23.03.2006r. sygn. I UZP 5/05.

Sąd ustalił, co następuje:

R. P. (ur. (...)) kilkakrotnie występował z wnioskami o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Wnioski złożone w dniach 17.12.2007r. i 20.09.2010r. skutkowały decyzjami odmownymi. Dopiero wniosek złożony w dniu 18.03.2011r.

spowodował przyznanie odwołującemu prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na podstawie prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach z dnia 13.06.2011r. sygn. III U 344/11 na okres od 29.04.2011r. do 30.04.2012r. Prawo do tego świadczenia przyznano wnioskodawcy w oparciu o art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009r. Nr 153 poz.1227 ze zm.). Przed ustaniem prawa do tego świadczenia odwołujący ponownie wystąpił z wnioskiem o ponowne ustalenie uprawnień do renty, jednak decyzją z dnia 15.05.2012r. organ rentowy odmówił mu prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy z uwagi na brak stwierdzonej całkowitej niezdolności do pracy. W wyniku odwołania wnioskodawcy Sąd Okręgowy w Suwałkach wyrokiem z dnia 11.09.2012r. sygn. III U 371/12 przyznał mu prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na okres od 01.05.2012r. do 30.04.2013r.

W dniu 28.03.2013r. odwołujący wystąpił z wnioskiem o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Lekarz orzecznik stwierdził, iż jest on trwale częściowo niezdolny do pracy, a w wyniku sprzeciwu odwołującego orzeczenie to podtrzymała komisja lekarska.

Odwołujący udowodnił 32 lata 10 miesięcy 28 dni okresów składkowych i nieskładkowych. W dziesięcioleciu poprzedzającym powstanie niezdolności do pracy nie udowodnił 5 lat okresów składkowych i nieskładkowych.

Sąd poczynił ustalenia, co do aktualnego stanu zdrowia wnioskodawcy, dopuszczając na tę okoliczność dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych odpowiednich specjalności, mając na uwadze rodzaj rozpoznanych u niego schorzeń. Biegli lekarze sądowi zostali zobowiązani do wypowiedzenia się czy wnioskodawca jest niezdolny do pracy całkowicie czy też częściowo, czy niezdolność ma charakter stały czy okresowy oraz czy od ostatniego zadania, które miało miejsce w dniu 23.06.2013r. nastąpiło istotne pogorszenie bądź poprawa jego stanu zdrowia. Przy sporządzaniu opinii biegli uwzględnili zgromadzoną w sprawie dokumentację medyczną, w tym przedłożoną przez wnioskodawcę oraz przeprowadzili badanie odwołującego. Sąd uzyskał dwie opinie biegłych lekarzy sądowych.

Pierwszą opinię sporządził zespół biegłych lekarzy sądowych z zakresu neurologii, kardiologii i chirurgii (k. 13-15), którzy rozpoznali u odwołującego schorzenia kardiologiczne, neurologiczne, chirurgiczne i otyłość. Zaopiniowali, iż ich przebieg i stopień zaawansowania czynią odwołującego stale częściowo niezdolnym do pracy od 01.05.2013r. Pod względem kardiologicznym biegli wskazali na ustabilizowany przebieg rozpoznanych schorzeń. Podczas badania nie stwierdzili żadnych objawów niewydolności serca. Ponadto stwierdzili, iż leczenie farmakologiczne przynosi oczekiwane efekty regulujące przebieg zaburzeń o podłożu kardiologicznym. Pod względem neurologicznym wskazali na stopniową poprawę sprawności ruchowej oraz mowy, uzyskaną w wyniku prawidłowej rehabilitacji i leczenia farmakologicznego. Oceniając stan zdrowia odwołującego w aspekcie badania przeprowadzonego w dniu 23.06.2012r. wskazali na poprawę jego stanu zdrowia.

Drugą opinię wydała biegła lekarz sądowa z zakresu medycyny pracy (k. 41-43) rozpoznając te same schorzenia, co pierwszy zespół biegłych. W jej ocenie odwołujący jest trwale częściowo niezdolny do pracy od 01.05.2013r. Ocena stanu zdrowia odwołującego była zbieżna z przedstawioną w pierwszej opinii.

Sąd zważył, co następuje .

Zgodnie z treścią art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009r. Nr 153 poz.1227 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy;
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Natomiast Przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy (ust. 2 art. 57 ustawy).

W myśl art. 58 ust. 1 pkt 5 i ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego (art. 57 ust. 1 pkt 2) uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat i powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy. Natomiast przepisu ust. 2 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy wynoszący 30 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy (ust. 4).

W przypadku odwołującego prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy było uwarunkowane ustaleniem dalszej całkowitej niezdolności do pracy. Zgodnie bowiem z uchwałą Sądu Najwyższego w składzie 7 sędziów z dnia 16.04.2009r. sygn. II UZP 1/09 (LEX 489029) prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy nabyte na podstawie art. 57 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS ustaje, gdy ustanie warunek całkowitej niezdolności do pracy (art. 101 pkt 1 tej ustawy).

W przypadku odwołującego istnienie niezdolności do pracy nie budziło wątpliwości. Sporny był jednak stopień tej niezdolności. Kwestię niezdolności do pracy reguluje art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zgodnie z którym niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (ust.1). Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (ust. 2) zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust. 3).

Jak stanowi art. 13 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowań, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się: stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Z ustaleń poczynionych w toku postępowania, opartych przede wszystkim na opiniach biegłych lekarzy sądowych, wynikało iż odwołujący jest trwale częściowo niezdolny do pracy. Opinie były jednoznaczne w zakresie rozpoznanych schorzeń oraz braku istnienia całkowitej niezdolności do pracy. Konkluzje opinii są zgodne, stanowcze i jednoznaczne. Sąd uznał je za wiarygodny dowód w sprawie i uwzględnił w całości zawarte w nich wnioski. Biegli odnieśli się do zgromadzonej w sprawie dokumentacji medycznej, w tym również złożonej przez wnioskodawcę w trakcie badań. Przy ocenie niezdolności do pracy o tej niezdolności nie przesądza wyłącznie ocena medyczna stwierdzająca występowanie określonych jednostek chorobowych i ich wpływ na funkcjonowanie organizmu człowieka, tylko decydujące znaczenie ma ocena prawna dokonana w oparciu o okoliczności natury medycznej i okoliczności innej natury, w tym zwłaszcza poziom kwalifikacji ubezpieczonego, możliwości zarobkowania w zakresie tych kwalifikacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (por. wyrok z dnia 24.08.2010r., I UK 64/10 - LEX nr 653663, czy wyrok z dnia 6.01.2009r., II UK 125/08 – LEX 737388).

W przypadku odwołującego prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy wymagało wykazania, iż jest on całkowicie niezdolny do pracy. Brak tej okoliczności czynił jego odwołanie bezzasadnym, gdyż w przypadku rozpoznawania jego uprawnień do świadczenia na podstawie art. 57 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS należało stwierdzić, iż nie wykazał on wymaganego art. 58 ust. 1 pkt 5 i ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS 5-letniego okresu składkowego i nieskładkowego przypadającego na dziesięciolecie poprzedzające czy to zgłoszenie wniosku o rentę,

czy powstanie niezdolności do pracy. Zmiana stopnia niezdolności do pracy z całkowitej na częściową, w sytuacji odwołującego, powoduje ustalenie prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy (por. uzasadnienie uchwały SN sygn. II UZP 1/09).

W związku z powyższym, na podstawie art. 477¹⁴ §1 kpc orzeczono, jak w sentencji.

mt